

gaaet en Fejl, og det kan jo heller ikke nægtes, at han har begaaet den Fejl ikke at føre sin Agterlanterne, men det er en Fejl, han har fælles med Dampfærgen, der heller ikke førte en Agterlanterne den Nat, men nu nok, efter at det er sket, fører sin Agterlanterne. Men selv om Skonnerten ikke førte Agterlanterne, havde Dampfærgen ikke derfor nogen som helst Ret til at sejle dette Fartøj ned, og da det var en maanelys og stjerneklar Nat, kan man ikke forstaa det anderledes, end at det skyldes en Fejl fra Færgens Side, at denne Ulykke fandt Sted.

Saa sagde det ærede Medlem for Slagelse (Lange), at vi maa vente, til denne Sag bliver afgjort ad Rettens Vej. Jeg vil rigtignok haabe, at vi ikke skulle vente saa længe. Nu har Sagen staaet paa siden November Maaned i Fjor, og der er dekretteret Sagsanlæg mod to Personer: Føreren af Færgen og Føreren af Skonnerten, og skulle disse Sager nu først forløbe gennem alle Instanser, vil det rigtignok blive meget længe, at denne Mand maa vente. Vi maa huske paa, at denne Mand har mistet alt, hele sit Erhverv, og skal begynde forfra igen, og han er ikke tjent med at vente. Og der er heller ikke nogen som helst Grund til at vente, for alene i den Omstændighed, at Assuranceselskabet finder sig forpligtet til at udbetale Assurance-summen, ligger der jo dog en Anerkendelse af, at der ikke fra Skonnertens Side er begaaet en saadan Fejl, at den derved skulde have forbrudt sin Ret til Erstatning. Jeg vil derfor haabe, at den ærede Minister ikke vil rette sig efter, hvad det ærede Medlem for Slagelse sagde, men jeg vil haabe, at han hurtig vil yde Manden denne Erstatning. Det kan naturligvis tjene noget til Undskyldning for Færgemandskabet, at det havde været i uafbrudt Virksomhed i 14—15 Timer, thi saa kan en Udkigsmand naturligvis ikke være saa paapassende, som han ellers kunde være, naar han havde været frisk til sit Arbejde.

Saa vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Svendborg (Knop). Han synes at være ked af, at Socialdemokratiet har rejst denne Sag. Det skal han ikke i nogen Maade være ked af. Han udtalte endvidere, at denne Sag vilde have været i lige saa gode Hænder, hvis Manden havde henvendt sig til det ærede Medlem for Svendborg, som nu, da han har henvendt sig til mig. Jeg maa sige, at denne Udtalelse fra det ærede Medlem for Svendborg forundrer mig i høj Grad, og jeg skal nu hjælpe lidt paa hans

Hukommelse, idet jeg skal nævne, hvorledes denne Sag virkelig forholder sig. Denne Mand, Ejeren af Skonnerten, kom til mig i December Maaned og beklagede sig over sit Uheld og spurgte, hvad han skulde gøre. Jeg svarede, at han skulde indsende et Andragende til Ministeren, og hvis det ikke hjalp, skulde han henvende sig til sin Folketingsmand, det ærede Medlem for Svendborg (Knop). Jeg fandt det naturligt, at det netop var det ærede Medlem for Svendborg, der fik med denne Sag at gøre. Det Raad, jeg gav Ejeren af Skonnerten, blev fulgt, han indsendte et Andragende til Ministeren, men modtog intet Svar derpaa. Saa fulgte han det andet Raad, jeg gav ham, nemlig at indsende et Andragende ved Folketingsmanden for Svendborg. Derpaa har han modtaget Svar. Folketingsmanden for Svendborg har konfereret om Sagen med Ministeren og har givet Ejeren af Skonnerten det Svar, at der var ikke noget at gøre ved den Sag, den kunde ikke afgøres i denne Rigsdagssamling.

Er der nogen, der har bidraget til at forsumpe og forkuldre denne Sag, er det derfor det ærede Medlem for Svendborg. At han nu vil staa op og sige, at Sagen har været i gode Hænder hos ham, finder jeg dristigt gjort. Det skulde han ganske sikkert ikke have sagt her i Tinget. Nej, er der nogen, der har været forsømmelig i denne Sag, intet har kunnet udrette i den, saa er det det ærede Medlem for Svendborg. Det er ikke af Ærgerrighed, at jeg har rejst denne Sag. Jeg har netop sagt til Manden, at han skulde gaa til sin Folketingsmand, lade ham bringe Sagen frem, men da saa Manden faar dette afslaaende Svar fra Folketingsmanden, kommer han til mig og beder mig tage mig af Sagen. Det har jeg saa gjort ved at rejse den i Finansudvalget, egentlig først ved at indbringe et Andragende her i Tinget, som blev indbragt den 6. Februar dette Aar, og som findes blandt de Andragender, som ere omdelte til Tingets Medlemmer, men da det varede en Uendelighed, inden vi kunde faa disse Andragender til Behandling — vi have ikke faaet dem til Forhandling endnu —, fandt jeg mig foranlediget til at lade Sagen gaa ud af Andragernes Række og rejse den her paa Tillægsbevillingsloven, fordi jeg mente, at denne Mand ikke paa nogen Maade er tjent med at skulle vente — saaledes som det ærede Medlem for Slagelse (Lange) mente —, indtil Sagen er afgjort ved Retten, det kan vare flere Aar,